పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

ఎడారి స్వప్నాలు

"**స్వప్నా..** ఏయ్ స్వప్నా ఏం చేస్తున్నావు? నీకోసం ఎవరో వచ్చారు చూడు. నువు బిజీగా వున్నావు అని చెప్పాను. కానీ వినకుండా పాపం పదినిమిషాల నుండీ ఎండలో బయట డోర్ దగ్గరే నిలబడి వున్నాడు. తొందరగా వెళ్ళు. నువు వెళ్ళకపోతే ఈ ఎడారి ఎండకు మాడిపోయేలా వున్నాడు. ఇప్పటికే చెమటలు కారిపోతున్నాయి. తెల్లగా వున్న అతని బుగ్గలు కూడా ఎర్రగా కందిపోయి వున్నాయి. ఏంటీ సంగతి? లవ్వా? అబ్బాయి అందంగా వున్నాడు. మంచివాడే దొరికాడు" కొంటెగా నవ్వుతూ చెప్పింది జుల్కా.

ఇరవైయేళ్ళ జుల్కా అక్కడ వున్న వారందరిలో చిన్నది కావడంతో ఆ పిల్ల చేసే అల్లరికి హద్దు అంటూ వుండదు. తన మాటలతో, అల్లరితో అందరినీ ఆటపట్టిస్తూ వుంటుది.

వయసులో పెద్దవాళ్ళయినా కూడా అక్కడ తనతో కూడా పనిచేసే స్వప్న, రాజీ, క్రిస్టీలతో ఫ్రెండ్లీగా వుంటూ ఖాళీ సమయంతో కబుర్లు చెపుతూ సందడి చేస్తూ వుంటుంది. ఆ బ్యూటీ పార్లర్ (హనాన్ లేడీస్ సెలూన్)లో జుల్కా పనిలో చేరాక అక్కడ వున్న వీళ్ళందరికీ మంచి కాలక్షేపంగా వుంది. ఆ సెలూన్‌కు వచ్చే అరబిక్ కస్టమర్లు కూడా వచ్చీరాని అరబిక్‌లో ఆ పిల్ల చెప్పే కబుర్లు వింటూ హాయిగా నవ్వేస్తుంటారు.

ఇప్పుడు జుల్కా చెప్పే అందమైన అబ్బాయి ఎవరో స్వప్నకు అర్థం అయినట్లుంది. పెదవులపై విరిసిన నవ్వు బుగ్గల్లోకి పాకగా సిగ్గుతో కాస్త తడబడుతూ "ఎవరో అతను నాకేం తెలుసు? ఎందుకు వచ్చాడో ఏమో? నువ్వే కనుక్కో" అంది స్వప్న పని ముగించి చేతులు కడుక్కుంటూ.

"ఓహో అవునా? నిజంగా తెలియదా? అయితే సరే నేనే బయటికి వెళ్ళి అతనితో మాట్లాడతాను. నువు ఇక్కడే కూచో" అంది అల్లరిగా జుల్కా.

ఆ పిల్ల అన్నంత పనీ చేస్తుందనే భయంతో చేతుల తడిని టవల్‌కు తుడుచుకుని కాస్త లోషను చేతులకు రాసుకుంటూ బయటికి పరిగెత్తింది స్వప్న. అప్పటికి అక్కడికి వచ్చి ఎంతసేపయిందో ఏమో? అక్కడే బయట గోడకు ఆనుకుని నిలబడి వున్నాడు హసన్. జుల్కా చెప్పినట్లుగా ఎండ వేడికి అతని బుగ్గలు ఎర్రగా కందిపోయి వున్నాయి.

స్వప్నను చూడగానే, అతని కళ్ళలోకి వెలుగు, పెదవులపైకి చిరునవ్వు తరలి వచ్చాయి. పట్టరాని సంతోషంతో తన చేతిలోని పాకెట్‌ను ప్రేమగా ఆమె అందించి "హాపీ బర్తడే టూ యూ" అన్నాడు.

ఆమె ఆ పాకెట్ తీసుకోవడానికి ఒక క్షణం సందేహించింది.

"ఈ రోజు నా బర్తడే అని నీకు ఎలా తెలుసు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది స్వప్న అతన్ని చూస్తూ.

"ఇష్టమైన వాళ్ళ పుట్టినరోజు తెలుసుకోవడం పెద్ద కష్టమేమీ కాదు. మనసుంటే మార్గం వుంటుంది." అన్నాడు హసన్ ప్రేమగా ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ. "అబ్బో అలాగా ఎందుకో అంత ఇష్టం?" ప్రశ్నించింది ఆమె నవ్వుతూ.

"ఎందుకేమిటి? పెళ్ళి చేసుకుని నిన్ను నాదానిగా చేసుకోవాలని. అంతే" అన్నాడు సింపుల్‌గా తేల్చేస్తూ.

అతడు చెప్పిన జవాబు విన్న ఆమె 'ఆ.. నిజమా!?' అంటూ ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు పెద్దవి చేసి కాస్త భయంగా అతనివైపు చూసింది స్వప్న. ఎన్నో సందేహాలు, సందిగ్ధాలు ఆమె కళ్ళలో కనిపిస్తున్నాయి.

ఎందుకంటే కువైటు దేశంలోని ఈ ఎడారి ప్రేమలు చాలామట్టుకు కాలక్షేపానికి, పెళ్ళిళ్ళు శారీరక అవసరాలకు మనుషులు ఉపయోగించుకుంటున్నారు. తమ యవ్వనాన్ని, కాలాన్ని ఈ ఎడారిలో గడిపేసి, కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత తిరిగి ఎవరి దారిన వారు తమ స్వదేశాలకు వెళ్ళిపోతున్నారు.

తనవారికి దూరమైన ఒంటరితనాన్ని మరిచిపోవడానికి కువైటు దేశంలో వున్న ప్రతికూల పరిస్థితులతో పోరాడటానికి, పని ఒత్తిడి నుండి రిలాక్స్ కావడానికి ఇక్కడ తాత్కాలికమైన స్నేహాలు బంధాలు, ప్రేమలను మనుషులు ఏర్పరచుకుంటున్నారు. ఎక్కడెక్కడివారో వారి దేశాల్ని విడిచి పరదేశులై కాసుల వేటకై ఈ ఎడారి సీమకు తరలి వస్తారు. ఇక్కడ ఒంటరిగా వుండి ఎన్నో సమస్యలను ఎదుర్కొని నిలబడాలంటే మనిషికి శక్తి సరిపోక సాటిమనిషి తోడు, ఓదార్పు, సహాయం అవసరం అవుతున్నాయి. అలా ఎన్నో కారణాలతో ఏర్పడే ఆడ మగ స్నేహాలు బంధాలుగా గట్టిపడి ఏళ్ళ తరబడి ఇక్కడ కొనసాగి కలిసి జీవించేట్లు చేస్తున్నాయి. వీటిలో అన్ని స్నేహాలు, బంధాలు మంచివే, కలకాలం నిలిచేవే అనుకోడానికి ఆస్కారం లేదు. ఎంతో మోసం, అవసరం, శారీరక కోరికలు స్వార్థం వీటిల్లో నిండి మనుషుల జీవితాలపై మనుసులపై ఇవి ప్రభావాన్ని చూపుతున్నాయి. వారి బిడ్డలపై, కుటుంబాలపై ఈ బంధంవల్ల ఏర్పడే దుష్పరిణామాలు ఎన్నో వున్నాయి. మగవాడి కామానికి, మోసానికి జీవితాల్ని కోల్పోయిన స్త్రీలు ఎందరో? మరి ఇపుడు హసన్‌తో ఏర్పడే స్నేహం ఎటువైపు దారితీస్తుందో? ఏ విధంగా మలుపు తిరుగుతుందో? చేతిలోని పాకెట్ వైపు చూస్తూ ఆలోచనలో పడింది స్వప్న.

ఆరోజు సెలూన్‌కు వచ్చిన కస్టమర్లు ఎక్కువగా వుండటంతో చేయాల్సిన పనులు మిగిలి వున్నాయని అతనికి చెప్పి తొందరగా లోపలికి వచ్చింది స్వప్న. కస్టమర్లకు ఐబ్రోస్, హెయిర్ కట్, ఫేషియల్ లాంటివి చేస్తూ పనిలో మునిగివున్నా కూడా ఆమె మనస్సు హసన్ చుట్టూనే తిరుగుతోంది. అతను చెప్పిన మాటలే మస్తిష్కంలో మెదిలి అలజడిని కలిగిస్తున్నాయి. మరోవైపు ఇండియాలో ఇంటివద్ద వున్న ఇద్దరు బిడ్డలు గుర్తొచ్చి కలవరాన్ని కలుగజేస్తున్నారు.

తాగుబోతు అయిన భర్త అర్థాంతరంగా యాక్సిడెంటులో చనిపోతే ఆ మారుమూల పల్లెటూర్లో ఒంటరిగా నిలబడి పోరాటం చెయ్యడం ఆమెకు అసాధ్యం అయింది. విధిలేక బిడ్డల పోషణ భారాన్ని అన్నా వదినలకు అప్పగించి, సంపాదనకై ఆమె కువైటు దేశానికి వచ్చింది. అందుకు ఆమె అన్నావదినలు ప్రోద్బలం, ప్రోత్సాహం డబ్బుమీది ఆశ కూడా తోడ్పడ్డాయి. ముఖ్యంగా స్వప్నను, ఆమె బిడ్డలను పోషించడం వారి భారం మోయడం వారికి ఇష్టంలేదు. అందుకే కువైటుకు వెళ్ళమనే ఐడియా ఇచ్చి, ఆమె బిడ్డల్ని బాగా చూసుకుంటామనే భరోసా ఇచ్చి, ఒక విధంగా చెప్పాలంటే బలవంతంగా ఆమెను వారు కువైటుకు పంపించారు. ఇరవై రెండేళ్ళు దాటకముందే భర్తను కోల్పోయి, మంచి వయసులో వున్న ఒక స్త్రీ ఒంటరిగా వుంటే సమాజం బ్రతకనివ్వదని, మగవాళ్ళు వెంటబడి వేధిస్తారని, ప్రజలు ఏదో ఒక నింద నెత్తిన వేసి అవహేళన చేస్తారనే కారణాలు అనేకం ఆమెకు వారు చెప్పి కువైట్ ఫ్లయిట్‌ను ఎక్కించారు. పసిబిడ్డల్ని వదిలి దూరంగా వెళ్ళడానికి స్వప్న మనసు ఒప్పుకోలేదు. కానీ.. తప్పలేదు.

ఇపుడు ఇక్కడికి వచ్చాక ఎంతోమంది మగవాళ్ళు వెంటబడుతున్నా కూడా ఆమె మనసు చలించలేదు. ఎన్నడూ వెనుతిరిగి చూడలేదు. కానీ ఇపుడు హసన్ అంటే ఎందుకో చెప్పలేని ఇష్టం కలుగుతోంది. మరోవైపు భయంగా కూడా వుంది. దాదాపు ఆర్నెల్లుగా ఆమె వెనుకే తిరిగి మాట్లాడాలని, ఆకట్టుకోవాలని అతడు ప్రయత్నిస్తున్నాడు కానీ ఆమె అతని పట్ల వుదాశీనత ప్రదర్శిస్తోంది. అతన్ని నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నట్లుగా నటిస్తోంది కానీ మనసులో మాత్రం రోజు రోజుకీ అతని పట్ల ఇష్టం పెరిగిపోతోంది.

ఒక్కసారి స్త్రీహృదయం తొణికిందా, తన హృదయంలో పురుషునికి చోటు ఇచ్చిందా ఇక ఆ ప్రేమకు హద్దులు వుండవు. అది స్త్రీ సహజ లక్షణం.

ఎడతెగని ఆలోచనలతో అన్యమనస్కంగా పనిచేస్తున్న స్వప్నను చూసిన జుల్కా పరిస్థితిని అర్థం చేసుకుంది. స్వప్న దగ్గరికి వచ్చి "ఏంటీ అతను అంతగా గుర్తొస్తున్నాడా? పనిచేయాలనిపించడం లేదా నీకు?" అంటూ అల్లరి మాటలతో నవ్వించడానికి ప్రయత్నిస్తోంది కానీ.. స్వప్న మనసులో చెలరేగే భావోద్వేగాల్ని ఆమె గుర్తించలేకపోయింది. స్నేహం, బంధం మనుషుల మధ్య ఏర్పడటం అంత సులభం కాదు. దాని వెనుక ఎన్నో కారణాలు కథలు, ఇష్టాలు, కష్టాలు వుంటాయి. హృదయంలోనూ - జీవితంలోనూ ఎంతో సంఘర్షణ కూడా దాగి వుంటుంది.

స్వప్న యవ్వనం, వంటరితనం హసన్ వైపు ఆమెను మళ్ళేట్లు చేస్తున్నాయి. ఎంతకాలం తోడంటూ లేకుండా జీవితాన్ని, యవ్వనాన్ని ఆమె అడవిగాచిన వెన్నెల చేయగలదు?

హసన్ సిరియా దేశానికి చెందినవాడు. బాగా కలిగిన కుటుంబమే వారిది. కానీ హసన్ సరిగా చదువుకోకపోవడంతో, కువైటుకు వచ్చి స్వప్న పనిచేసే సెలూన్‌కు ఎదురుగా వున్న ఒక రెస్టారెంటులో పనిచేస్తున్నాడు. సిరియన్లు చాలా అందంగా వుంటారు. వారి రంగు, ఎత్తు కాక వారి మనస్సు కూడా మంచిదే. రూపం కన్నా కూడా వారు ఎంతో మర్యాదస్తులు, మృదుస్వభావులు. ఎదుటివారిని ఎంతో గౌరవిస్తారు. అతని రూపం ఎంతో ఆకర్షణీయమైనది. రూపం కంటే మిన్నగా వున్న అతని వ్యక్తిత్వం, మంచి మనస్సు, స్నేహం, మర్యాదతో కూడిన మాటలు స్వప్నను ఎంతో ఆకట్టుకున్నాయి. రోజు రోజుకూ అతనికి దగ్గర చేస్తున్నాయి. అతను మంచివాడు తనని ఎంతో ఇష్టపడుతున్నాడు. మరి అతనితో స్నేహం చేస్తే తప్పేముంది? ఎడారి దేశంలో తన ఒంటరితనాన్ని మరచిపోయి సంతోషంగా కాలం గడపవచ్చు. ఇక్కడ మనిషికి కాస్త ఆనందం, తోడు, సాటిమనిషి స్నేహం, కాస్తంత రిలాక్సేషను లేకపోతే జీవితం ఈ ఎడారిలా నిస్సారంగా మారిపోతుంది కాబట్టి హసన్‌తో కలిసి అడుగు ముందుకు వేయడం సబబే అనుకుంది స్వప్న.

హసన్‌తో గాఢమైన ప్రేమలో పడిన స్వప్న తనను తాను మరిచిపోయింది. ముందు తాగుబోతు భర్తతో అనుభవించిన కష్టాలన్నీ మరచి అతనితో సంతోషంగా కొద్దికాలం గడిపింది. ఇద్దరూ పెళ్ళి చేసుకోవాలని, కలిసి ఒకేచోట, నివశించాలని నిశ్చయించుకున్నారు. ఈ కువైటు దేశంలో ఆడ, మగ పెళ్ళికాకుండా కలిసి జీవించడం తప్పు. పోలీసులు ఫ్లాట్లపై, ఇళ్ళపై రెయిడ్ చేసి పట్టుకుంటే చాలా ప్రమాదం. శిక్ష చాలా కఠినంగా వుంటుంది.

హసన్ ముస్లిం కాబట్టి, కువైటు ఇస్లాం మతాన్ని ఆ సంప్రదాయాల్ని పాటించే దేశం కాబట్టి వాళ్ళు పెళ్ళి కోసం కువైటు కోర్టును ఆశ్రయించారు. అక్కడ ముందుగా స్వప్నను "ముస్లిం మతంలోకి మారడానికి నీకు సమ్మతమేనా?" అని ముల్లా (ముస్లిం మతపెద్ద) అడిగారు. అప్పటికే హసన్‌తో జీవితాన్ని గడపాలని నిశ్చయించుకున్నందువల్ల మతం మార్చుకోవడం పెద్దగా అభ్యంతరంగా అనిపించలేదు స్వప్నకి. అందువల్ల స్వప్న తన అంగీకారాన్ని మనఃస్ఫూర్తిగా వారికి తెలియజేసింది.

"అర్షదుల్లాహి ఇల్లల్లా...మహమ్మదు రసూలల్లా"

("అల్లా ఒక్కడే దేవుడు. ఆయన తప్ప మరొక దేవుడు లేడు") ప్రవక్త మహమ్మదు అల్లా వారధిగా ఈ భూమిపైకి వచ్చాడు. ఆయన ప్రకటించిన ఇస్లాం మత సిద్ధాంతాల్ని పాటించాలని నిశ్చయించుకుని మనస్ఫూర్తిగా ఇస్లాం మతాన్ని స్వీకరిస్తున్నాను. అని ఆమె ప్రమాణం చేసి ముస్లింగా మారిపోయింది. ఆమె పేరు శారాగా అక్కడ వారు మార్చారు. ఆ తరువాత వారు హసన్‌కు ఆమెకు వివాహ అగ్రిమెంటు పేపర్లు సిద్ధం చేసారు. ఆ పత్రాలపై వారిరిరువురూ సంతకాలు చేసేముందు, అక్కడి ముల్లా స్వప్నను వుద్దేశించి "నీ కోరిక

ఏమిటి? భవిష్యత్తులో ఒకవేళ నువు నీ భర్తతో విడిపోవాల్సివస్తే నీ భర్తనుండి నువు ఆశించే భరణం ఏమైనా వుందా? " అని అడిగారు. ముల్లా మాటలకు బదులుగా స్వప్న "ఏమీ వద్దు హసన్ నన్ను జీవితాంతం విడువకుండా ప్రేమగా చూసుకుంటే చాలు" అని ముల్లాతో ఆమె చెప్పింది. ఆమె అంగీకారంతో పెళ్ళి జరిగిపోయింది.

స్వప్నతోపాటు ప్రక్కనే కూర్చుని వున్న మరో పెళ్ళికూతురు. రెండువేల కువైటీ దినార్లను భరణంగా పెళ్ళి పత్రంలో అడిగి మరీ రాయించుకుంది. స్వప్న వైపు ఆమె నువు పిచ్చిదానివా అన్నట్లు చూసి "అలా భరణం క్రింద కొంత మొత్తం రాయించుకోకపోతే రేపు అతడు నిన్ను వదిలేసి ముఖ్యంగా విడాకులు సులభంగా ఇచ్చేసి వేరేదాన్ని పెళ్ళి చేసుకుంటే ఏం చేస్తావు? లేదా నీ మోజు తీరాక భరణం చెల్లించాల్సిన అవసరం లేదు కాబట్టి ఎపుడైనా వదిలించుకోగలడు. అలాకాకుండా నువు రెండు వేల దినార్లు వివాహపత్రంలో రాయించుకుంటే అతను విడాకులు ఇవ్వకుండా చచ్చినట్లు నీతో జీవితాంతం కాపురం చేస్తాడు. భయంగా నీతో కలిసి వుంటారు" అంది సలహా ఇస్తున్నట్లు.

ఆమె మాటలకు స్వప్న బదులు చెప్పకుండా చిరునవ్వు నవ్వింది.

పెళ్ళికి, బంధాలకు ప్రేమ ముఖ్యం కానీ డబ్బు కాదని, ఆమె మనసులో అనుకుంది. అదే ఆమె నమ్ముతుంది కూడా.

అరబ్బు దేశాల్లోని అబ్బాయిలు పెళ్ళి చేసుకోబోయే అమ్మాయిలకు విలువ, గౌరవం ఇవ్వాలి. అబ్బాయిలు అమ్మాయిలకు కన్యాశుల్కం చెల్లించి, భరణం క్రింద కొంత మొత్తం రాసిచ్చి, నగలూ నట్రా చేయించాలి. ఇంకా పెళ్ళికి ముందే ఇల్లు, కారులాంటి ఆస్తులు కొన్ని అయినా సంపాదించి సమకూర్చుకుని వుండాలి. పెళ్ళి కూతురుకి కావల్సిన సకల సదుపాయాలు అమర్చి, ఆమెకు పెళ్ళి బహుమతులు ఇచ్చి పెళ్ళిచేసుకోవడం అబ్బాయికి తప్పనిసరి. బాగా డబ్బు వున్న షేకులు అయితే ఇస్లాం మత సిద్ధాంతం ప్రకారం నలుగురు భార్యల్ని కూడా కలిగి వుంటారు. కానీ వారందరికీ అన్నీ సమకూర్చి పెట్టి, అందరినీ సమానంగా చూసుకోవాలి అనే కండిషను వారికి వుంటుంది. దానిని వారు పాటించాలి.

ఒక సంవత్సరం రోజులు అలా గడిచాక సిరియాలో వున్న తన అమ్మా నాన్నలకు ఈ విషయాన్ని మెల్లగా చెప్పాడు హసన్. ఇండియా అమ్మాయిని అందులో ఇద్దరు పిల్లల తల్లిని చేసుకున్నందుకు వారు అభ్యంతరం తెలిపారు. తమ మాట విని కువైటు నుండి తిరిగి సిరియా వచ్చేసి పిన్ని కూతుర్ని పెళ్ళి చేసుకుని సంతోషంగా జీవితం గడపాలని కన్నీళ్ళు పెట్టుకుని మరీ అర్థించారు. స్వప్నను హసన్ చేసుకోవడం వారికి ఎంతమాత్రమూ ఇష్టం లేకుండా పోయింది. అలా తల్లిదండ్రుల మనసును కష్టపెట్టినందుకు హసన్ కుమిలిపోయాడు. ఇంట్లో ఆఖరివాడిగా పుట్టినందుకు ఎంత అల్లారు ముద్దుగా పెంచారో గుర్తుచేసుకుని చాలా బాధపడ్డాడు.

ఇక్కడ స్వప్న కువైటులో మరో పెళ్ళిచేసుకున్న విషయం ఆనోటా, ఈనోటా పడి ఇండియాలోని అన్నా వదినలకు కూడా చేరిపోయింది. ఒకరోజు వాళ్ళు ఇండియానుండి ఫోను చేసి "ఇద్దరు పిల్లల్ని ఇంటిదగ్గర వుంచి కువైటు వెళ్ళి అక్కడ పని శ్రద్ధగా చేసుకుని డబ్బు సంపాదించుకోకుండా అక్కడ మరో పెళ్ళి చేసుకుంటావా? నీకు బుద్ధిలేదా? అక్కడ మగవాడు లేకుండా ఒక్కదానివే వుండలేవా? సిరియా వాడిని చేసుకుని ఏం చేయాలి అనుకుంటున్నావు. ఇక్కడ బిడ్డల పరిస్థితి ఏమిటి?" అని వారి ధోరణిలో వారు చడామడా తిట్టేసారు.

పెళ్ళి చేసుకుని అక్కడే స్థిరపడిపోయి తమకు, పిల్లల ఖర్చులకు డబ్బు పంపించకుండా మానేస్తుందేమో అని వారి బాధ. చిన్నగా పిల్లలకు కూడా వారికి అర్థమయే విధంగా ఈ విషయాన్ని చెప్పి ఫోను చేసి పిల్లలతో కూడా స్వప్నను అడిగించారు. పెద్దవాడు ఫోను అందుకుని "అమ్మా నువు అక్కడ సిరియోణ్ణి పెళ్ళి చేసుకున్నావా? ఇక మా కోసం ఇంటికి రావా? నువు అక్కడే వుండిపోతే ఇక మాకు అమ్మ ఎలాగ?" అంటూ ఏడ్చేసాడు. వాడి ఏడుపుతో మాటలతో స్వప్న తల్లి హృదయం తల్లడిల్లిపోయింది. ఏం చేయాలో ఆమెకు అర్థం

కాలేదు. పనిచేసుకుంటూ హాయిగా వుండకుండా ఎందుకు హసను పెళ్ళి చేసుకున్నానా? ఇలా అందరినీ కష్టపెట్టాను కదా అనుకుంటూ ఆమె కృంగిపోయింది. ఇన్ని ఇబ్బందులు అందరి ద్వారా ఇలా ఎదురవుతాయని అపుడు ఇద్దరూ కూడా అసలు వూహించలేదు. ఒకరంటే మరొకరికి ఇష్టం కలిగింది, పెళ్ళి చేసుకుని ఒకటిగా కలిసి జీవించడం ముఖ్యం అనుకున్నారు కానీ అన్ని వైపుల నుండీ ఇంత వత్తిడి ఎదురయి బాధను కలిగిస్తుంది అనుకోలేదు వాళ్ళు.

అలాగని ఇప్పుడు ఒకర్ని విడిచి మరొకరు దూరంగా వుండలేకపోతున్నారు. ఈ సంవత్సరకాలంలో బంధం పటిష్ఠమై విడదీయలేనంత గట్టిగా పెనవేసుకుపోయింది. అడకత్తెరలో చిక్కిన పోక చెక్కల్లా ఇద్దరూ సమస్యలతో సతమతమవుతూ వుండగానే స్వప్న గర్భవతి అయింది. ఆ వార్త విన్న హసన్ మాత్రం సంతోషించాడు. తనకు కూడా ఇద్దరు పిల్లలు పుడితే వారి ముఖాలు చూస్తే తన అమ్మా నాన్నల హృదయాలు కరుగుతాయని మనుమణ్ణి అక్కున నేర్చుకుని అన్నీ మరచిపోతారని అతడు భావించాడు. కానీ స్వప్నకు మాత్రం బిడ్డకు జన్మనివ్వడానికి ధైర్యం సరిపోవడం లేదు. బిడ్డను కని చంకలో పెట్టుకుని ఇండియాకు తిరిగి వెళ్ళగలదా? అక్కడ అన్నా వదినలకు తనకోసం ఆత్రుతగా ఎదురు చూసే కన్నబిడ్డలకు ముఖం చూపించగలదా? ఇంట్లో వాళ్ళకి ఏదో ఒక విధంగా సర్దిచెప్పవచ్చు. కానీ ఇరుగూ పొరుగు వారికి, వూళ్ళోని జనాలకి ఏం చెప్పాలి? వారందరూ ఎంతగా ఆడిపోసుకుంటారో? ఈ సంగతి తెలిసిన వాళ్ళందరూ ఎంతగా నవ్వుకుని హేళన చేస్తారో! వూర్లో కొంచెమైనా పరువు మిగులుతుందా?

ఎపుడు ఇంటికి వస్తున్నావు అని అడిగే పిల్లలకి ఏమి జవాబు చెప్పాలో అర్ధం కావడం లేదు ఆమెకి.

వళ్ళంతా కళ్ళు చేసుకుని ఈ అమ్మకోసం ఎదురు చూసే పిల్లలని ఎంతకాలం అబద్ధంతో మభ్యపెట్టగలదు? దేవుడా ఏదీ మార్గం? ఎందుకిలా చిక్కుకు పోయాను? అనుకుంటూ తనలో తాను మథనపడసాగింది స్వప్న.

ఎవరో ఒకరి ద్వారా విషయం తెలుసుకున్న లోకులు అప్పటికే కాకులై స్వప్నను ఆడిపోసుకోవడం ప్రారంభించారు. కువైటులో ఆమెకు తెలిసిన వారు వూరివారు, బంధువులు చాలామంది వున్నారు. వారికి విషయం తెలుసుకోవడం పెద్దపనికాదు. స్వప్న కువైటులో కన్నూ మిన్నూ కానకుండా ఎవరో సిరియా వాడ్ని చేసుకుని తిరుగుతోందని వాడితో సుఖంగా సంతోషంగా కాలం గడుపుతూ ఇంటి దగ్గర కడుపున పుట్టిన బిడ్డల్ని మరిచిపోయిందనీ అక్కడ వాడితో కడుపు తెచ్చుకుని తిరుగుతోందనీ ఇష్టం వచ్చినట్లు మాట్లాడుకుని ఆనందించసాగారు. కానీ వారికేం తెలుసు? బంధాల్లో చిక్కుకున్న మనుషులు సాలెగూడులో చిక్కుకున్న ఈగల్లా సమస్యల్లో ఎలా ఇరుక్కుపోతారో ఎంతగా బాధలు పడతారో. లోకులు కాకులు అన్నమాట నిజమే మరి. ఎదుటివారి తప్పుల్ని ఎంచడానికి వాళ్ళ నోళ్ళు చాలా పెద్దవి అవుతాయి.

పుండు మీద కారం చల్లినట్లుగా అందరూ అనుకునే ఇలాంటి మాటలు స్వప్న చెవినబడ్డాయి. అవి విన్న ఆమె చాలా క్రుంగిపోయింది. స్త్రీ మనస్సు, జీవితం చాలా సున్నితమైనవి. ఏ చిన్నపొరపాటు జరిగినా, మగవాడికన్నా ఎక్కువగా స్త్రీ జీవితం పైనే అది ప్రభావం చూపుతుంది. సమాజం కూడా ఎదుటివారి సమస్యలను అర్ధం చేసుకోకుండా సూటిపోటి మాటలతో ఆమెను హింసించి ఆనందిస్తుంది.

నెలలు నిండేసరికి భారమైన శరీరంతో ఆ సెలూన్‌లో పనిచేయలేకపోయింది స్వప్న. 8వ నెలవరకూ పనిచేసి 9వ నెలరాగానే అక్కడ పని మానేసింది. అక్కడి ఫ్రెండ్స్ జుల్కా, రాజీ, క్రిస్టీ స్వప్న పని మానేస్తున్నందుకు చాలా బాధపడ్డారు. ఇపుడు స్వప్నకు స్వంత సంపాదన లేకుండా పోయింది. ఇపుడు అన్నింటికీ హసన్ పైనే ఆమె ఆధారపడాల్సి వచ్చింది. ఇంటిదగ్గర పిల్లలకి, స్కూలు ఫీజులకి, తిండి ఖర్చులకు నెలనెలా తప్పని సరిగా డబ్బు పంపించాల్సిన పరిస్థితి. ఒకనెల పంపించకపోయినా అన్నా వదినల మాటల పోరు ఆమె భరించలేదు. ఆ సంగతి ఆమెకు తెలుసు. ఇన్ని ఆలోచనలతోను, సమస్యలతోను సతమతమయిన ఆమె ఆరోగ్యం బాగా దిగజారింది. మానసిక వేదనతో ఆమె బాగా కృశించిపోయింది. హసన్‌పైకి చెప్పడం లేదుగానీ అతడికి కూడా మనసులో అంతర్మథనం

మొదలయ్యింది. పుట్టేబిడ్డ భవిష్యత్తు ఏమవుతుందో అన్న భయం వారికి కలిగింది. స్వప్న ఆరోగ్య పరిస్థితి దిగజారి కానుపు కష్టమయి, ఆపరేషను చేసి పిల్లవాడిని బయటికి తీసారు ఆసుపత్రిలోని డాక్టర్లు. తోడుగా వుండి, సహాయం చేసేందుకు ఎవరూ లేకపోవడంతో, సెలూన్ నుండి, జుల్కా, క్రిష్టీ, రాజీ తలా ఒకరోజు వీలుచూసుకుని వచ్చి స్వప్నకు తోడుగా వుండి ధైర్యం చెప్పారు. పరాయి దేశంలో దేశం, భాష, కులం, మతం అంటూ వుండవు. ఎవరు ఆదుకుంటే వారే మనవారు. వారే కావలసిన వారు. ఇండియన్ అమ్మకు, సిరియన్ నాన్నకు పుట్టిన ఆ పిల్లవాడు చందమామలా అందంగా వున్నాడు. పిల్లవాడిని చూసి, వాడి ముద్దుమోము చూసినపుడు వాళ్ళిద్దరూ తాత్కాలికంగా కొద్దిరోజులు తమ సమస్యలను మర్చిపోయారు.

హసన్ జీతంతోనే ఇక్కడి ఖర్చులు, ఇండియాలోని పిల్లలకి డబ్బులు పంపాల్సి రావడంతో ఇల్లు గడవడం కష్టమయిపోయింది. అందువల్ల కనీసం మూడునెలలు కూడా రెస్ట్ తీసుకోకుండానే స్వప్న మరలా సెలూన్‌లో పనికి చేరిపోయింది. ఇపుడు పిల్లవాడిని ఆమె బేబీ కేర్ సెంటర్‌కు అప్పగించాల్సి వచ్చింది.

అలాగే స్వప్నకూడా కువైటు వచ్చి దాదాపు నాలుగేళ్ళ కాలం గడిచిపోయింది. ఇద్దరి పిల్లల ముఖాలు కళ్ళముందు మెదులుతున్నాయి. ఎపుడెపుడు ఇంటికి వెళ్ళి పిల్లలని చూద్దామా అని ఆ తల్లి హృదయం తల్లడిల్లుతోంది. కానీ అనుకూలించని పరిస్థితులతో ఆమె ఎంతో కలవరపడుతోంది. ఈ పిల్లవాడిని హసన్ దగ్గర వదిలిపెట్టి కనీసం పదిరోజులు ఇండియా వెళ్ళి వద్దాం అనుకున్నా కూడా అది సాధ్యం అయేపనికాదు. తల్లిని వదిలి ఒక్కరోజు కూడా వుండలేని చంటిపిల్లవాడు. అలాగే ఇండియా వెళ్ళిరావడానికి కావలసిన డబ్బు కూడా వారివద్దలేదు. మరి ఇంకెంత కాలమో ఇలా? ఎప్పటికో? ఏమవుతుందో భవిష్యత్తు? అర్థంకాని అయోమయంలో పడి కొట్టుకులాడింది స్వప్న.

ఇన్ని సమస్యలు ఎదురువుతాయి అని వూహించి వుంటే వారు కువైటులో పెళ్ళి చేసుకోవడానికి, పిల్లల్ని కనడానికి సాహసించి వుండేవారు కాదేమో.

ఆ సమయంలోనే పులిమీద పుట్రలా సిరియాలో అంతర్యుద్ధం మొదలయ్యింది. హసన్ ఈ మధ్యకాలంలో దాదాపు మూడేళ్ళుగా ఇంటికి వెళ్ళి అతడి అమ్మానాన్నలను చూడలేదు.

ఇప్పుడు సిరియాలో చెలరేగిన కల్లోలం, మారణహోమం అక్కడి పరిస్థితుల్ని మార్చేసింది. హసన్ అమ్మానాన్నలు కూడా, ఇల్లు, భూములు ఆస్తులు కోల్పోయి నిరాశ్రయులయ్యారు. ఏదో కాంప్‌లో తలదాచుకుంటున్నారనీ ప్రాణాలు చేతిలో పట్టుకుని కాలం గడుపుతున్నారనీ తెలిసింది.

అక్కడ తినడానికి తిండి, కట్టుకోవడానికి బట్టలు, కనీస అవసరాలు తీరే అవకాశంలేక ప్రజలంతా అన్నీ విడిచి పరాయిదేశాలకు పయనమయ్యారు. అయినవారిని కోల్పోయిన వారు దుఃఖంతో ఎలుగెత్తి రోదించారు.

తుపాకి మోతలతో, బాంబుల దాడులతో సిరియా దేశం అల్లకల్లోలమైంది. స్త్రీలని లేదు, చిన్నపిల్లలని లేదు. అమాయకులని చూడలేదు. కరకు తుపాకులకు, కఠినమైన బాంబులకు కళ్ళు, హృదయం వుండవు కదా? వాటికి మానవాళిని నాశనం చేయాలనే ద్వేషం తప్ప మనుషులపై ప్రేమంటూ వుండదు కదా! అయ్యో అక్కడ ముక్కుపచ్చలారని పసిబిడ్డలు గాయాలపాలై భయంతో రోదిస్తుంటే చూసే ప్రతివారి హృదయం కరిగి నీరవుతోంది. మానవత్వం నశించిన ఆ చోట రక్తం, కన్నీరు ఏరులైపారుతోంది.

మానవత్వమా నీ జాడ ఏదీ? మృగం కంటే కూడా నీచస్థితికి నీ మానసిక స్థితి దిగజారిపోయింది కదా. వార్తలన్నీ విని టివీలో చూసిన హసన్ ఎంతో టెన్షన్‌కు, భయానికి గురయ్యాడు. వెంటనే తల్లి తండ్రులకు ఫోను చేసాడు. కానీ అప్పటికే ఫోన్లు పనిచేయడం లేదు. అక్కడ వారి పరిస్థితి దయనీయంగా వుందని దిక్కుతోచని స్థితిలో చిక్కుకుని తల్లిదండ్రులు విలవిలలాడుతున్నారని హసన్‌కు

అర్ధంకాగానే ఒక్క క్షణం కూడా స్థిమితంగా వుండలేకపోయాడు. అంతవరకూ బాగా సర్వసౌకర్యాలతో హాయిగా వున్న కుటుంబం ఒక్కసారిగా సర్వస్వం కోల్పోవడంతో వారి పరిస్థితి అక్కడ ఎలా వుంటుందో అతడు వూహించగలిగాడు.

బాబును జాగ్రత్తగా చుసుకోమని స్వప్నకు చెప్పి, హడావిడిగా రెండు జతల బట్టలు బ్యాగులో సర్దుకుని వున్న డబ్బులు చేతపట్టుకుని తల్లిదండ్రులను చూసి పదిరోజుల్లో తిరిగి వస్తానని అతడు బయలుదేరాడు. అక్కడి పరిస్థితిని చక్కబరిచి తల్లిదండ్రులకు ఓదార్పు నిచ్చి ఈ సమయంలో పదిరోజులు దగ్గర వుండటం తన బాధ్యతగా హసన్ భావించాడు.

అదే అతడు చేసిన పొరపాటు. అప్పటికి సిరియాకు వెళ్ళి వచ్చే విమానాల రాకపోకలు ఆగిపోయి వున్నాయి. వెళ్ళే మార్గం ఎలగా అని అందరినీ కనుక్కొని ఏదో షిప్పు వెళుతుంటే అందులో సిరియా బయలుదేరాడు హసన్.

స్వప్నకు మనసులో తెలియని భయం, దిగులు కమ్ముకున్నాయి. ఇక్కడ పరాయిదేశంలో చంటి బిడ్డతో ఒంటరిగా హసన్ లేకుండా పదిరోజులు గడపడం కూడా అసాధ్యం అని ఆమెకు అనిపించింది కానీ అతడు వెళ్ళడం తప్పనిసరి అని తెలుసు. జీవితాన్ని ఒక్కసారి పోరాటానికి అప్పగించాక ఇక వెనుతిరిగే అవకాశమే లేదు. వెనుకడుగు వేసే ఆస్కారం ఎక్కడా లేదు. అన్ని మార్గాలు మూసుకుని పోయాయి. మనసులో భయపడుతూనే హసన్‌కు వీడ్కోలు పలికింది స్వప్న. కానీ అదే ఆఖరి చూపు అవుతుందని ఆమెకు తెలియలేదు. అలాంటిది ఏదైనా ఆమె వూహించి వుంటే హసన్‌ను వెళ్ళనివ్వకుండా అడ్డుకునేది. కానీ అతడి తల్లిదండ్రులు అక్కడ అసహాయ స్థితిలో, దిక్కుతోచక అల్లాడుతుంటే కొడుకుగా అతడు వెళ్ళివారిని చూడటం అతడి బాధ్యతగా ఆమె భావించింది.

వారం రోజులు గడిచాయి. ఎక్కడో అతికష్టం మీద దొరికిన ఫోనులైనుతో హసన్ ఫోను చేసాడు. ఒకే ఒక్క నిముషం మాట్లాడాడు. అక్కడి పరిస్థితి చాలా భీభత్సంగా వుందని తాము వున్న ప్రదేశం కూడా బాంబులతో దద్దరిల్లుతోందని ఇప్పట్లో ఇక్కడినుండి తిరిగి వచ్చే మార్గం కూడా ఏదీ కనబడటం లేదు కాబట్టి కొద్దిరోజులు తల్లిదండ్రులకు రక్షణగా వుండాలనుకుంటున్నాననీ ఆమెను జాగ్రత్తగా వుండమని చెప్పి ఫోను పెట్టేసాడు. ఆమెకు అవతలనుండి అతడు చెప్పింది వినడమే తప్ప ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడే అవకాశం లేకుండా పోయింది.

అతడు లేకుండా ఇంకెన్ని రోజులు గడపాలో ఎలా గడపాలో అర్ధంకాక ఆమె నీరసించిపోయింది. జీవితం ఇన్ని ఆటుపోట్లకు గురవుతుందనుకోలేదు. అప్పటికీ పిల్లవాడికి కూడా కాస్త ఊహ రావడంతో బాబా.. బాబా అని పిలుస్తూ తండ్రి కోసం ఇల్లంతా వెతుకుతున్నాడు వాడు. వాడిని చూస్తుంటే స్వప్నకు దుఃఖం ఆగడంలేదు.

అక్కడ జరిగే మారణహోమం, మనుషుల ఆక్రందనలు ఆమె టి.విలో చూస్తూనే వుంది. అందరినీ అడిగి తెలుసుకుంటూ వుంది. రోజులు అలా గడిచిపోతున్నాయి. రోజులే కాదు ఆరునెలలు అలాగే నిర్దయగా ముందుకు సాగిపోయాయి. ఆ తరువాత హసన్ నుండి ఆమెకు ఫోన్ కాల్ కానీ ఏ సమాచారం కానీ రాలేదు. హృదయం విలవిలలాడుతోంది.

సెలూన్‌లో పనిచేయడం, పిల్లవాడిని చూసుకోవడం, ఇంటిఖర్చులు, బాడుగ అన్నీ తానొక్కతే భరించడం అసాధ్యమైపోతోంది ఆమెకి. కడుపు నిండా తిండి తినాలన్నా భయంగా వుంది. రోజు రోజుకూ పరిస్థితి దిగజారుతోంది. హసన్ నుండి ఏ వార్తా అందలేదు. ఇంతకీ క్షేమంగా వున్నాడా? ఆ ఆలోచనకే ఆమె ప్రాణం తల్లడిల్లిపోయింది. పిల్లవాడి కోసం ప్రాణాల్ని నిలుపుకోవడం కర్తవ్యంగా ఆమె భావించింది. ఒక జీవచ్ఛవంలా మారిపోయి హసన్ రాక కోసం ఎదురుచూస్తూ, పిల్లవాడిని చూసుకుంటూ కువైట్‌లో కాలం గడపసాగింది. ఇంకో ఆరునెలలు చూసి హసన్ తిరిగి రాకపోతే పిల్లవాడిని తీసుకుని ఇండియాకు వెళ్ళిపోవాలని స్వప్న నిర్ణయించుకుంది. అక్కడ పరిస్థితులతో ఏ విధంగా పోరాడాలో ఎలా జీవించాలో మరి కాలమే నిర్ణయించాలి. కొన్ని జీవితాల్ని కాలానికే అప్పగించాలి తప్పదు మరి. ***

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments